

POSTANOWIENIE

9 sierpnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Dariusz Dończyk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Agnieszka Piotrowska

SSN Dariusz Zawistowski

na posiedzeniu niejawnym 9 sierpnia 2023 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa M. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K.
przeciwko A. w B.
o zapłatę,
na skutek wniosku powódki oraz pozwanego
o uzupełnienie postanowienia Sądu Najwyższego z 22 lutego 2023 r.

oddala wnioski.

(PG)

UZASADNIENIE

Powódka M. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w K. oraz pozwany A. w B. złożyły osobne wnioski (odpowiednio 23 maja 2023 r. oraz 18 maja 2023 r.) o uzupełnienie postanowienia Sądu Najwyższego z 22 lutego 2023 r., sygn. akt II CSKP 756/22, którym Sąd ten po rozpoznaniu skargi kasacyjnej strony powodowej uchylił zaskarżone postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 12 lipca 2019 r., sygn. akt I AGz 63/19, pozostawiając rozstrzygnięcie o kosztach postępowania

kasacyjnego w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie. Obie strony domagały się uzupełnienia wskazanego wyżej postanowienia Sądu Najwyższego w zakresie brakującego rozstrzygnięcia o przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania do sądu, który wydał zaskarżone orzeczenie lub innego sądu równorzędnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 351 § 1 k.p.c., strona może w ciągu dwóch tygodni od ogłoszenia wyroku, a gdy doręczenie wyroku następuje z urzędu – od jego doręczenia, zgłosić wniosek o uzupełnienie wyroku, jeżeli sąd nie orzekł o całości żądania, o natychmiastowej wykonalności albo nie zamieścił w wyroku dodatkowego orzeczenia, które według przepisów ustawy powinien był zamieścić z urzędu. Przepis ten poprzez art. 361 k.p.c. ma odpowiednie zastosowanie do postanowień, a poprzez art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. także do orzeczeń wydawanych przez Sąd Najwyższy w postępowaniu kasacyjnym. Obie strony złożyły wniosek o uzupełnienie postanowienia Sądu Najwyższego z zachowaniem terminu przewidzianego w art. 351 § 1 k.p.c., co umożliwiło merytoryczną ocenę tych wniosków.

Przepis zawarty w art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. określa treść orzeczenia kasacyjnego Sądu Najwyższego. Zgodnie z tym przepisem, Sąd Najwyższy w razie uwzględnienia skargi kasacyjnej uchyła zaskarżone orzeczenie w całości lub w części i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania sądowi, który wydał orzeczenie, lub innemu sądowi równorzędnemu; Sąd Najwyższy może uchylić także w całości lub w części orzeczenie sądu pierwszej instancji i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania temu samemu sądowi lub równorzędnemu. Ta formuła rozstrzygnięcia ma w pełni zastosowanie wówczas, gdy sąd drugiej instancji wydał orzeczenie odnoszące się do meritum sporu, rozstrzygając negatywnie lub pozytywnie o żądaniu będącym przedmiotem postępowania sądowego. Potrzeba przekazania sprawy do ponownego rozpoznania sądowi drugiej lub pierwszej instancji nie zachodzi jednak wtedy, gdy przedmiotem zaskarżenia skargą kasacyjną jest tylko orzeczenie sądu o charakterze formalnym, nieodnoszącym się do meritum sprawy. Wówczas wystarczy uchylenie tego

orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 5 grudnia 1996 r., I PKN 32/96, OSNAPiUS 1997, nr 13, poz. 237). Dotyczy to m.in. sytuacji, w której dochodzi do odrzucenia pozwu, bowiem takie rozstrzygnięcie oznacza, że sąd z powodu wystąpienia określonych przesłanek procesowych pozostawił sprawę bez merytorycznego rozpoznania. Sąd Apelacyjny w Krakowie postanowieniem z 12 lipca 2019 r. (sygn. akt I AGz 63/19) zmienił zaskarżone postanowienie Sądu Okręgowego w Krakowie z 28 listopada 2018 r., sygn. akt IX GC 590/18 w ten sposób, że odrzucił pozew z powodu braku jurysdykcji krajowej, co oznacza, że nie przystąpił do merytorycznej oceny dochodzonego roszczenia. W konsekwencji, wobec faktu, że sprawa nigdy nie została rozpoznana merytorycznie, przekazanie jej przez Sąd Najwyższy do „ponownego rozpoznania” w przypadku uchylenia postanowienia Sądu drugiej instancji w przedmiocie odrzucenia pozwu, okazało się zbędne. Tym bardziej, że wcześniej również Sąd pierwszej instancji nie orzekł w sprawie merytorycznie, lecz wydał 28 listopada 2018 r. postanowienie, którym oddalił zarzut strony pozwanej o braku jurysdykcji krajowej i odmówił odrzucenia pozwu.

Z tych względów nie zachodziły przesłanki do uwzględnienia złożonych wniosków stron o uzupełnienie postanowienia Sądu Najwyższego, co uzasadniało oddalenie tych wniosków.

(PG)

[ł.n]

